

Владимир Василев, разсъждавайки в какво се корени силата на въздействието, което Яворов, като агитатор, оказва върху слушателите си стига до заключението: "Силата на такива хора не е в трибуналния патос, а в истината и честността на тяхната мисъл и главно — в непосредственото внушение на личността им."¹⁰

В служба на "майката-мъченица", на 6 януари 1903 г., Яворов за втори път тръгва за Македония с четата на Гоце Делчев. Когато стигат в Самоков, той подарява на своя легендарен приятел своите "Хайдушки песни", написани специално за него. В Банско учителят Ангел Балев им съставя мелодия, и те започват да се пеят из цяла страна.

За "Хайдушки песни" една година по-късно Пенчо Славейков ще напише: "От тях дъха на Балкан, те миришат на пролет, каквато беше ланшината и тазгодишната, ечаща от гръм и песни, опръскана с кърви и сълзи — под чиито зелени клони, слава Богу, певецът не намери своя самотен гроб. Но отмина гроба на другаря си, обкичен с тези песни."¹¹

На 12 януари четата стъпва на турска земя. И Яворов признава, че когато си помисли за Делчев, той винаги застава пред него такъв, какъвто го е видял през този ден — "приличен на някое хайдушко-божество".

Сред четниците Яворов проявява най-светлите черти от своя характер — приятелство, топлота и сърдечност. Той разказва на момчетата с плам за героичния подвиг на Ботев, Левски, Караджата и плеядата борци, принесли живота си пред олтаря на родината. Чертая и пътя на революционната борба за освобождането на македонския роб.

За обаянието, с което се ползва сред четниците, Григор Попов разказва: "... той спечели дотолкова обичта им, че всеки бе готов да се жертвува, но да запази живота на Македонския Ботев, както го наричахме в четата."¹²

---

10. Василев, В. *Спомени и някои мисли за Яворов*. В: Спомени за П.К. Яворов..., с. 320.

11. Славейков, Пенчо. *Предговор към "Стихотворения" от П.К. Яворов*. 2. изд., 1904.

11. Славейков, Пенчо. *Предговор към "Стихотворения" от П.К. Яворов*. 2. изд., 1904.

12. Попов, Г. Цит сп. В: Спомени за П.К. Яворов..., с. 97.